

Beroep ingesteld op 10 september 2008 — Advance Magazine Publishers/BHIM — Capela & Irmãos (VOGUE)

(Zaak T-382/08)

(2008/C 301/80)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Advance Magazine Publishers, Inc. (New York, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: M. Esteve Sanz, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: J. Capela & Irmãos, Lda. (Porto, Portugal)

Conclusies

- de beslissing van de tweede kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 30 juni 2008 in zaak R 328/2003-2 aldus herzien dat het door verzoekster bij de kamer van beroep ingestelde beroep gegrond wordt verklaard en bijgevolg dat de oppositie wordt afgewezen en het betrokken gemeenschapsmerk wordt ingeschreven;
- subsidiair, de beslissing van de tweede kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 30 juni 2008 in zaak R 328/2003-2 vernietigen, en
- de verweerder en, in voorkomend geval, de andere partij in de procedure voor de kamer van beroep verwijzen in de kosten, daaronder begrepen de kosten van het beroep bij het BHIM.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: verzoekster

Betrokken gemeenschapsmerk: woordmerk „VOGUE” voor waren en diensten van de klassen 9, 14, 16, 18, 25 en 41

Houder van het merk of teken op basis waarvan oppositie is ingesteld: de andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Merk of teken op basis waarvan oppositie is ingesteld: Portugees woordmerk „VOGUE Portugal”, dat onder nr. 143 183 is ingeschreven voor waren van klasse 25; Portugees handelsbenaming „VOGUE-SAPATARIA”, ingeschreven onder nr. 32 046

Beslissing van de oppositieafdeling: toewijzing van de oppositie in haar geheel

Beslissing van de kamer van beroep: verwerping van het beroep

Aangevoerde middelen: i) schending van artikel 43, leden 2 en 3, van verordening nr. 40/94 van de Raad en van regel 22 van verordening nr. 2868/95 van de Commissie (⁽¹⁾) doordat de kamer van beroep ten onrechte heeft geoordeeld dat de bewijsstukken die de andere partij in de procedure voor de kamer van beroep heeft overgelegd, het bewijs vormden van het normale gebruik van het oudere merk; ii) schending van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94 van de Raad doordat de kamer van beroep ten onrechte heeft geoordeeld dat de betrokken waren soortgelijk waren; iii) schending van de artikelen 61, lid 1, en 62, lid 2, van verordening nr. 40/94 van de Raad voor zover de kamer van beroep haar oordeel ten onrechte heeft gebaseerd op het feit dat verzoekster niet is opgekomen tegen de bevindingen van de oppositieafdeling betreffende het bewijs van het gebruik of betreffende de soortgelijkheid van de betrokken waren en diensten, alsmede op het feit dat verzoekster voor de oppositieafdeling impliciet heeft aangenomen dat het gebruik afdoende was bewezen.

(¹) Verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie van 13 december 1995 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad inzake het gemeenschapsmerk (PB L 303, blz. 1).

Beroep ingesteld op 11 september 2008 — New Europe/Commissie

(Zaak T-383/08)

(2008/C 301/81)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: New Europe (Brussel, België) (vertegenwoordiger: A.-M. Alamanou, advocaat)

Verwerende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- nietig verklaren het besluit van de Commissie, genomen in de vorm van een brief van 2 juli 2008 die op dezelfde dag door verzoeker is ontvangen, waarbij verzoeker toegang is geweigerd tot de namen van de ondernemingen en de individuen die zijn vermeld in de door de Commissie openbaar gemaakte documenten; en
- verwerende partij verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Met het onderhavige beroep komt verzoeker op tegen het hem bij brief van 2 juli 2008 betekende besluit waarbij de Commissie heeft geweigerd om de namen openbaar te maken van de in de zogenoemde „Eximo”-zaak betrokken ondernemingen en individuen die zijn vermeld in de documenten waartoe de Commissie verzoeker toegang had verleend in antwoord op zijn oorspronkelijke verzoek.

Verzoeker vordert nietigverklaring van het bestreden besluit op de volgende gronden:

Verzoeker stelt in de eerste plaats dat het bestreden besluit op een kennelijk onjuiste rechtsopvatting berust, voor zover de Commissie de in artikel 4, leden 1, sub b, en 2, eerste streepje, van verordening (EG) nr. 1049/2001⁽¹⁾ vermelde uitzonderingen onjuist heeft uitgelegd en ten onrechte heeft toegepast, zonder dat zij een feitelijke beoordeling heeft verricht of haar weigering met redenen heeft omkleed. Verzoeker voert eveneens aan dat de Commissie de feiten onjuist heeft beoordeeld waar zij heeft vastgesteld dat de commerciële belangen van de betrokken ondernemingen en de persoonlijke levenssfeer en integriteit van de betrokken individuen ernstig zouden worden aangetast in geval van openbaarmaking van hun namen. Voorts stelt verzoeker dat de Commissie, door de termen „bescherming van commerciële belangen” en „bescherming van de persoonlijke levenssfeer en de integriteit van het individu” ruim uit te leggen, inbreuk heeft gemaakt op het in artikel 1, sub a, van verordening (EG) nr. 1049/2001 geformuleerde beginsel van de zo ruim mogelijke toegang tot documenten.

In de tweede plaats voert verzoeker aan dat het bestreden besluit inbreuk maakt op artikel 4, lid 4, van verordening (EG) nr. 1049/2001, voor zover de Commissie heeft geweigerd, verzoeker volledige toegang te verlenen tot een document dat reeds voor het publiek toegankelijk was.

In de derde plaats betoogt verzoeker dat de Commissie niet heeft voldaan aan de krachtens artikel 253 EG op haar rustende motiveringsplicht, door de gronden voor haar besluit niet mee te delen aan verzoeker en slechts te verwijzen naar de uitzonderingen van artikel 4, lid 4, van verordening (EG) nr. 1049/2001.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB L 145, blz. 43).

Beroep ingesteld op 11 september 2008 — Elliniki Nafpigoataskevastiki e.a./Commissie

(Zaak T-384/08)

(2008/C 301/82)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Elliniki Nafpigoataskevastiki AE Chartofylakeiou (Skaramangas, Griekenland), Howaldtswerke-

Deutsche Werft GmbH (Kiel, Duitsland) en ThyssenKrupp Marine Systems AG (Hamburg, Duitsland) (vertegenwoordiger: U. Soltész, Rechtsanwalt)

Verwerende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- nietig verklaren artikel 16 van de beschikking van de Commissie van 2 juli 2008 betreffende de maatregelen C 16/2004 (ex NN 29/2004), CP 71/2002 en CP 133/2005) die Griekenland heeft getroffen ten gunste van Hellenic Shipyards;
- de Commissie verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Met hun beroep verlangen verzoeksters gedeeltelijke nietigverklaring van beschikking C(2008)3118 def. van de Commissie van 2 juli 2008 betreffende zestien maatregelen die de Griekse Staat heeft getroffen ten gunste van Hellenic Shipyards SA („HSY”), en met name nietigverklaring van artikel 16 van genoemde beschikking, volgens hetwelk de Commissie heeft besloten dat de schadeloosstellingsgarantie die de vorige eigenaar van HSY, de Griekse Bank voor Industriële Ontwikkeling („ETVA”), heeft verleend aan het consortium⁽¹⁾ dat HSY via een akkoord over de aankoop van aandelen heeft verworven (Howaldtswerke-Deutsche Werft⁽²⁾ en Ferrostaal), in geval van terugvordering van staatssteun van HSY, onrechtmatige staatssteun vormt en meteen moet worden beëindigd.

Verzoeksters betogen dat de Commissie ten onrechte heeft gemeend dat de schadeloosstellingsgarantie in de privatiseringsovereenkomst is verleend in een periode waarin ETVA onder staatscontrole stond. Volgens verzoeksters is de schadeloosstellingsgarantie slechts geldig overeengekomen na de privatisering van ETVA en vormt zij derhalve een tussen particulieren afgesproken maatregel, die niet aan de Griekse Staat kan worden toegerekend en dus niet als staatssteun kan worden beschouwd.

Bovendien achten verzoeksters de bewering van de Commissie onjuist, dat de twee afzonderlijke clausules in het addendum bij het akkoord over de aankoop van aandelen één enkel mechanisme vormden dat aan HSY ten goede zou komen. Verzoeksters stellen immers dat de twee garanties los van elkaar werden verleend. Bovendien zou de Commissie ten onrechte hebben gemeend dat HSY door de schadeloosstellingsgarantie werd begunstigd, aangezien — gelet op de feiten van de zaak — enkel Piraeus Bank kon worden geacht te zijn begunstigd.

Volgens verzoeksters heeft de Commissie ten onrechte gemeend dat HSY een economisch voordeel heeft genoten ingevolge de schadeloosstellingsgarantie die (i) een standaardclausule in het privaatrecht is, (ii) is verleend na een grondige evaluatie en (iii) overeenkomt met het gedrag van een particuliere verkoper.